

A Lecții de la distrugerea Ierusalimului:

❖ Respingerea iubirii lui Dumnezeu.

- Isus a plâns când se apropia de Ierusalim (Luca 19:41-44). El știa că vor suferi consecințele respingerii lor încăpățănate a chemărilor iubitoare din partea lui Dumnezeu (Matei 23:37).
- A plâns pentru că tragedia ar fi putut fi evitată. Pentru că Dumnezeu ne iubește atât de mult încât nu vrea ca nimeni să moară, ci ca toată lumea să aibă viață veșnică (Ioan 5:39-40; Ez. 18:31-32).
- Istoria ne spune că evreii s-au răzvrătit în anul 66 împotriva abuzurilor romane. Diferitele facțiuni evreiești s-au luptat între ele, în timp ce romanii au asediat orașul. În anul 70 totul s-a încheiat. Titus a distrus Ierusalimul și Templul. Un milion de evrei au pierit.
- Dar istoria nu ne spune cum Satan i-a îndemnat pe evrei la răzvrătire și pe romani la răzbunare. Distrugerea Ierusalimului a fost lucrarea directă a diavolului. Îndepărtându-se de sursa vieții, Israelul a fost la mila unui dușman care caută doar distrugerea și moartea.

❖ Grija lui Dumnezeu față de poporul Său.

- În dragostea Sa, Dumnezeu a dat ocazia tuturor celor care doreau să scape de distrugere. El a dat un semn: Ierusalimul înconjurat de armate (Luca 21:20).
- Gaius Cestius Gallus a împlinit acel semn în anul 66. Asediul a fost ridicat, iar conducătorul zelotului Eleazar ben Simon i-a urmărit pe romani și i-a învins.
- Toți cei care au crezut în cuvintele lui Isus au profitat de acel moment în care Ierusalimul a fost lăsat nepăzit pentru a fugi.
- Câteva luni mai târziu, Nero l-a trimis pe Vespasian să înăbușe rebeliunea. Din anul 67 până în 70, asediul a fost permanent.
- Dumnezeu poate și vrea să-și protejeze copiii, chiar și în cele mai grele vremuri (Ps. 46:1; Is. 41:10). Cu toate acestea, mulți și-au pierdut viața din cauza credințioșiei lor față de Dumnezeu (Evr. 11:35-38).
- De ce unii sunt protejați și alții, aparent, abandonați de Dumnezeu?

B Lecții de la primii creștini:

❖ Devotament în ciuda persecuției.

- Începuturile au fost cu adevărat pline de speranță: convertirile au fost numărate la mii (Fapte 2:41; 4:4); credincioșii propovăduiau cu putere (Fapte 4:31; 5:42).
- Dar inamicul era neliniștit. Mai întâi cu amenințări (Fapte 4:17-18); apoi, pedepse (Fapte 5:40); în cele din urmă, cu moartea (Fapte 7:59).
- Din cauza persecuției ridicate de Saul, ucenicii au fost împrăștiați (Fapte 8:1). Dar, departe de a se stinge lumina, datorită credincioșilor devotați, ea a strălucit mult mai tare în toată lumea cunoscută (Fapte 8:4; 11:19-21; Rom. 15:19; Col. 1:23).
- Isus dăduse Bisericii Sale o misiune și puterea de a o duce mai departe (Fapte 1:8). Nicio putere, fizică sau spirituală, nu poate opri înaintarea Evangheliei (Matei 16:18). „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră!” (Rom. 8:31)

❖ Ajutorarea celui în nevoie.

- Ce efect a avut Evanghelia asupra primilor creștini (Fapte 2:42-47)?
- Ca ambasadori ai lui Hristos, ei l-au imitat pe Isus. Grijindu-se de nevoile celor din jur, ei au câștigat favoarea întregului oraș.
- Ca și atunci, Biserica trebuie să fie caracterizată de iubirea creștinilor unii față de alții și de preocuparea pentru comunitatea lor.

❖ Dragostea, semnul identității noastre.

- Fiecare dintre părțile implicate în conflictul cosmic are propriile sale caracteristici: Satana urăște și distruge; Dumnezeu iubește și restaurează.
- Adepții unui partid sau al altuia acționează conform acestor modele. Dacă Îl urmăm pe Dumnezeu, o vom arăta prin iubirea arătată altora (1 Ioan 4:20-21).
- Creștinii din secolele al II-lea și al III-lea pun în practică iubirea dezinteresată. În timpul a două mari pandemii (în anii 160 și 265), aceștia s-au dedicat îngrijirii celor afectați, fără a ține cont de propria lor siguranță.

- S-au dat pe ei înșiși din dragoste și au beneficiat milioane de oameni. Dar ei nu și-au atras atenția asupra lor, ci asupra Celui pentru care au fost dispuși să-și dea viața, Mântuitorul lor: Isus.